

לקיים דין גם דין סמיכה וגם דין תיכף לסמיכה שחיטה אם לא שיכנס לפנים ויסמוך במקום השחיטה, ובהכרח שהתירה לו תורה להיכנס לצורך זה.

ומתרגינן: **אמר רב אדא בר מתנה: אמנם מדאורייתא מותר למצורע להיכנס ולסמוך, אולם סובר התנא של הברייתא, שמדרבנן אין לו להיכנס לצורך סמיכה, משום גזירה שמא ירבה בפסיעות מעבר למה שהותר לו לצורך הסמיכה, ואם לאחר הסמיכה⁸ יפסע פסיעה אחת⁹ לפנים, יותר מן הנדרש, יהיה ענוש כרת.**

איכא דאמרי, כך אמר רב אדא בר מתנה לפרש דברי הברייתא: מדאורייתא לא הותר

בכל צפון העזרה, ובכל זאת אין להוכיח ממנה שביאה במקצת שמה ביאה. והטעם שאין מתקיים באשם מצורע דין תיכף לסמיכה שחיטה הוא, **כי כל הסומך, ראשו⁷ ורובו מכניס לעזרה. מאי טעמה? כל כחו בעיניו בעבודת הסמיכה. הלכך לא אפשר לסמוך בביאה במקצת, ולכן סומך בחוץ.**

ומקשינן: **מאי קסבר התנא של הברייתא שאמר שבאשם מצורע לא מתקיים דין תיכף לסמיכה שחיטה? אי קסבר סמיכת אשם מצורע הוא חיוב דאורייתא, וכן סובר שדין תכף לסמיכה שחיטה אף הוא חיוב דאורייתא, אם כן, ליעול המצורע לעזרה, ולפסוץ ידיו על אשמו להדיא, כיון דרחמנא אמר לו להיכנס ולסמוך! שהרי אי אפשר לו**

משום ביאת מקדש, ודרש דבר זה מפסוק, שרק במקום שאסור הטמא בכניסה לעזרה, חייב הוא כרת על ביאה להיכל. אבל אם אינו אסור בעזרה, הרי שאף על ביאת היכל אינו חייב כרת. ואם כן, מדוע אומרת כאן הגמרא שאם ירבה בפסיעות יהיה ענוש כרת, הרי הותרה לו הכניסה לצורך הסמיכה, וכיון שהותרה, שוב אין עונש כרת אף אם יכנס יותר מן הנדרש לצורך סמיכתו?! אולם, לפי מה שכתב רש"י, שעונש הכרת הוא רק על מה שפוסע לאחר הסמיכה, הרי מבואר שכל זמן שיש לו התר להיכנס לעזרה לצורך סמיכתו, אינו חייב כרת אף אם ירבה בפסיעות, ורק לאחר הסמיכה, שכבר אין לו צורך להיות בעזרה, וחל עליו חיוב יציאה, כדין שילוח טמאים, הרי שאם יפסע מעבר לנדרש יהיה ענוש כרת, שהרי אסור עליו להימצא עוד בעזרה.

9. בדין שילוח טמאים מן המחנה מבואר, שהכנסה טהור למקדש ונטמא שם, ושהה

מבואר מדבריו שדין זה מעכב, אם כי רבים מרבתינו האחרונים הוכיחו מכמה סוגיות בש"ס שהשינוי במידות המקדש אינו מעכב.

7. המקדש דוד [לח א] דקדק מלשון "ראשו ורובו", שכל שהכניס רובו ולא הכניס ראשו, הרי זו ביאה במקצת, והוכיח שכל ביאות צריכות להיות ראשו ורובו. ולענין מקום שמצווה לצאת, כגון מצוות עשה של שילוח טמאים מן המחנה, או יציאת כהן אל המזבח אשר לפני ה', הסתפק אם ביציאת רובו נחשב יציאה, או שאף בזה צריך יציאת ראשו.

8. ברש"י מבואר, שהעונש כרת על ריבוי הפסיעות, הוא על מה שפוסע לאחר הסמיכה. וכתב המרחשת [חלק א, סימן ב, ד ו] לבאר, שלכאורה יש להקשות מדברי הגמרא בפסחים [צה ב], שאמר שם רבא, קרבן פסח הבא בטומאה, שהותרו טמאי מתים להיכנס לעזרה, הרי שאף אם יכנסו להיכל לא יהיו חייבים